ma häddata prukin. Minna ollen lapse pölwest sedda wisi ülleswõtnud, et ma ei wõtta ialgi wina, kuid wahhest enne sõma-aega, kui mo kõhr õiete terwe ei olle.

Se mees. Jome siis kañno õllut teine teisega, ja läkki hobbosed wahhetama.

Josep. Ma tännan ka selle õllude eest: mul ep olle janno, ja ma ei jo ial kui mul janno ei olle. Ja hobbose wahhetamisest ma ei olle ialge luggu pddand. Mul on, Jummal tännatud, hobbosed, ni palio kui mo põllo-harrimiseks tarwis läbbäb, ja sälg ja wars on mul ka kasiramas.

Se mees. Oh! mul on üks tuhkur ruun: anga se on üks hobbone! ehk mulest, ehk minno pärrast noela silmast läbbi! Se olleks õiete sakkamehhe hobbone! läkki wahhetama!

Josep. Kui sul ni hea hobbone on, sõbber, miks sa siis tedda läbbäd wahhetama? Hea lojus peab maiamehhe meleft kallis ollema. — Agga ma wiwin siin wägga kauaks. Ma tullin ükspäinis ütlema, et ma teie orrastelt wälja peälk, hobbosed ja sead ollen küllasse aianud: ja ma tahtsin küllakubjast palluda, et ta nou peaks et rahwa miliske ei saaks raisatud. Kus on teie küllakubjas?

Se mees. Sedlap ta istub õlle kanno kõrwas; on ka wähhe wässind, mehhike Küllakubjas aeh!

Küllakubjas. Noh! mis woja?

Se mees. Siin meie nohrimees tahtis sinnoga jutto aiada.

Küllakubjas. Tulle seie, naber, iste mo kõrwa! jouie kahhelesse! ja aiame maagusat jutto!

Josep. Olle terwe omma hea eest! agga mul ep olle sedda aega tänna: tullin ükspäinis sulle nimmetama, et küllatag-



Eesti-Ma Rahwa Kalender 1789, lk. 25